

Las dos caras de la justicia

Títol original: *Je verrai toujours vos visages* **Direcció i guió:** Jeanne Herry **País:** França
Durada: 118 min **Any:** 2023 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Adèle Exarchopoulos, Dali Benssalah, Leïla Bekhti **Música:** Pascal Sangla **Fotografia:** Nicolas Loir **Distribuïdora:** La Aventura Cine **Estrena a Espanya:** 8/9/2023
No recomanada per a menors de 16 anys
Doblada en espanyol

SINOPSI

La justícia restaurativa ofereix a víctimes i agressors l'oportunitat de dialogar en un entorn segur sota la supervisió de professionals i voluntaris. Nassim, Thomas i Issa, sentenciats per robatoris amb violència, es veuen les cares amb Grégoire, Nawelle i Sabine, víctimes del mateix delicte. Mentrestant, la jove Chloé, víctima de violació, s'ha de retrobar amb el passat. Pel camí, tots experimenten la ira i l'esperança, el silenci i la paraula, les aliances i les ruptures. La confiança recobrada. I, al final del camí, potser la reparació de l'ànima. (cinemagavia.es)

CRÍTICA

28/03/2023 - Amb l'ajuda d'un repartiment impecable, Jeanne Herry teixeix una pel·lícula coral extraordinària que aborda amb subtileza el procés de reconexió i reparació de la justícia regeneradora

“No fem suggeriments. No parlem per ells. Nosaltres escoltem. Deixeu-los espai per reflexionar. Sense jutjar, sense donar un diagnòstic.” Aquests són els consells que sentim al final d'una simulació per a futurs moderadors de la justícia restaurativa, una pràctica implementada a diversos països (principalment a França des del 2014) i que és el nucli de *Je verrai toujours vos visages* de **Jeanne Herry** [...] Aquest podria ser el resum perfecte de l'enfocament d'una cineasta que aprofita a les mil meravelles els problemes socials per crear obres de ficció amb un perfecte equilibri entre intel·ligència i emoció.

Igual que en el seu anterior llargmetratge dedicat a l'adopció, *En buenas manos* (2018), la cineasta sap desembullar temes apassionants i remoure la consciència del públic general sense traïr mai la seva essència, fent puntades delicades en un teixit de reconciliació (amb els altres i amb ell mateix), una actitud admirable en aquests temps de fortes tensions psicològiques i de bretxes socials abismals.

“El dispositiu ofereix la possibilitat d'organitzar retrobaments entre infractors i víctimes. –¿Hi ha reducció de condemna?–No –¿Aleshores, per a què? –Per parlar els uns amb els altres.” Això és el que li expliquen Fanny (**Suliane Brahim**) i Michel (**Jean-Pierre Darroussin**) a Nassim (**Dali Benssalah**), que porta deu anys a la presó per *home-jacking* durant la fase de preparació per a les sessions de diàleg amb tres víctimes (que no s'enfronten als seus propis agressors, sinó a persones que han comès el mateix tipus d'infracció): Nawelle (**Leïla Bekhti**), caixera d'un petit supermercat que va ser assaltat fa cinc anys, la sexagenària Sabine (**Miou Miou**), arrossegada per una *scooter* quan li van robar la bossa al mig del carrer, i Grégoire (**Gilles Lellouche**), incapaç d'oblidar l'agressió que va patir al seu domicili amb la seva filla. Al costat de Nassim, hi són presents dos autors més de robatori amb violència: Issa (**Birane Ba**) i Thomas (**Fred Testot**). Supervisats pels moderadors i un parell de voluntaris (**Anne Benoît** i **Pascal Sangla**), els participants formen un cercle, passant-se “el bastó per parlar” i expressant les seves emocions, des del patiment i la còlera inicials fins a tenir en compte la humanitat dels altres... I mentrestant, una altra moderadora, Judith (**Elodie Bouchez**), s'encarrega d'un cas diferent i espinós: el de Chloé (**Adèle Exarchopoulos**). Violada pel seu germà durant la seva infància, s'assabenta que aquest ha tornat per viure a la mateixa ciutat, i desitjaria no només instaurar una sèrie de regles per evitar que es creuin, sinó també organitzar un cara a cara, cosa que no és res evident, ja que les ferides són molt profundes...

Entrellaçant amb destresa aquestes dues històries, Jeanne Herry sobresurt reproduint cada detall, prenent-se el seu temps per explorar el seu tema metòdicament, treballant les cares i les veus, deixant un espai real per a cadascun dels seus molts personatges. Tot agafa sentit en aquesta obra magistral amb la dinàmica exposició d'un camí per alliberar-se de les penes individuals gràcies a un sistema molt ben pensat de reconexió, de restablir vincles, de miralls inesperats. Una pel·lícula que no tem les emocions perquè respecta fins a la més mínima inflexió.

Fabien Lemercier– cineuropa.org